

кжде е. За нещастие обаче, не може да разбере, що бръщолеви вашиятъ синъ, сжщо като да приказва на чуждъ езикъ. Доведе го при мене, дето продавамъ зеленчукъ. Тукъ женитъ се намѣсиха настойчиво — заведете го, та заведете го въ полицията. А моето момче не го пуща. „Тамъ, казва, ще го уплашатъ, не трѣбва въ полицията“. При това, и вашиятъ не ще да се дѣли отъ моя. Мисля си, да става каквото ще. Оставямъ търговията си, вземамъ децата и право въ кжщи. Вечеряхме и си легнаха. Чудо деца! Погледнете самъ, ваша милостъ! Какъ си спятъ кротичко, мило ти е да ги гледашъ!

Въ душата на господинъ Годфруа ставаше голѣма промѣна. Като идѣше тукъ, той, разбира се, бѣше решилъ да не жали пари, за да се отплати на спасителя на своя синъ. Но сега нѣкакво съмнение го завладѣ. Предъ богатия човѣкъ се вдигна завесата, която закрива живота на сиромаситъ. Той видѣ, какво мжжество иматъ тѣ, какво чувство на братска обичъ изпитватъ помежду си. Бедна жена, вдовица умира отъ тежка работа въ старанието си да възпита детето си. Единъ сакатъ човѣкъ, безъ никакво колебание, прибира сирачето при себе си и го взема подъ свое покровителство. Уличното момче, дете по години, се притича на помощъ на друго дете, по-маловъзрастно отъ него, веднага се сприятелява съ него и като по-голѣмъ братъ се безпокои, да не би да го уплашатъ въ полицията. Всичко това направи силно впечатление на Годфруа, като нѣщо съвсѣмъ ново за него. И той се замисли. Не, нѣма да отплаща съ пари, а ще направи нѣщо по добро.

— Приятелю, вие и вашето усиновено момче ми направихте такава голѣма услуга, че азъ не съмъ